

lakote in komunizma obvaruj nas, o gospod!« To sta znala na pamet in med navzkrižnim zasliševanjem sta povedala o Štefanu prav tisto, česar ne bi smela, čeprav nista vedela, da je to nekdo povedal že pred njima. Da je Hribovc stal tisti večer gor v bregu, še pomislila nista.

Štefan se je izmučen znašel v begunjskih zaporih in ni se mu bilo treba dolgo mučiti. Spomin na zaslužnjeno Dolino je kmalu zamrl. Že pri prvih talcih se je s prestreljenim srcem zgrudil v mlako krvi, ki je iz dneva v dan pojila zasneženo begunjsko Drago.

MARJAN PETERNELJ

Iščem

Iščem,
ne najdem,
prosim,
ne dobim,
ponujam,
pa ga ni,
da vzel bi dar
iz mojih dlani!

Zakaj?

Na sivi steni
zakajena slika,
obledel obraz.
A zame
živ spomin,
opomin.
Zakaj mi je dano spoznanje:
ta hip živim, a vem,
čaka me pogin.

Zakaj nisem gora?
Bila je včeraj,
je danes
in bo jutri.
Čas ji ni sodnik.

Zakaj nisem žival?
Ta hip živi
in ne vpraša zakaj.
Da bi bil človek,
ki z delom današnjega dne
rešuje jutrišnji zakaj.

Bregovi

Kruti ste bregovi.
Kapljo za kapljo pili ste kri,
dokler usahnilo ni telo.
Tako sem izgubil očeta in mamó.

Bela cesta vodi v svet.
Vabijo me mesta bogata,
vabi me modro morje,
sinje nebo, lahka krila.
Vabijo lepa dekleta,
njih ogenj v očeh,
veseli nasmeh,
valovi njih prsi.

Taliya odpira vrata svetišča,
milim glasovom strun da prisluhne.
Jočem z Violeto v urah samote,
duhov veličino odkrivam.
Ne maram vas, mesta bogata,
ne maram omame zlagane ljubezni,
mili glasovi, srcu niso lek.
Ko pa ozrem se kdaj po bregovih,
se zdi mi za hip,
da sanjam spet otroške sanje.